

Ніжна мелодія дитинства

Колискові — це дивовижний всесвіт. Немовля звикає до тембру голосів найрідніших людей ще з утроби матері. Колискові, наче особлива молитва, можуть заспокоїти дитяtko, допомогти йому «забути вселенські біди», чи то вдарене колінце, чи прадавній страх грози і грому. Колискові притаманні всім народам, незалежно від місця розташування чи історичного прогресу. І на це є вагомi причини, адже саме вони несуть глибоку мудрість людства; мудрість, яка передає спокій, впевненість і радість з покоління в покоління. Співаючи простенькі колискові, заспокоюється насамперед дорослий, тим самим заспокоюючи дитяtko, яке добре відчуває емоційний стан «свого» дорослого. Адже коли мама чи тато, бабуся чи дідусь спокійні і впевнені в собі, то й дитина відчуває спокій і довіру до дорослого, який оберігає її сон. Тоді можна розслабитись і солодко заснути, відклавши всі турботи та справи на потім.

Колискові — це не лише про мелодії, які запам'ятовуються на все життя і будуть потім ще довго нагадувати про безтурботне дитинство. Це також і про слова, які вбираються з молоком матері. Це слова любові, підтримки, захоплення й радості. Ці слова дають дитині відчути свою унікальність і важливість. І водночас вони поєднують дитину з її родом, з її народом. Колискові пісні — дуже простенькі і дуже глибокі водночас. Наче вся любов матері до її дитини виливається у кількох рядках. Любов, яка заспокоює, зцілює, надихає, захоплюється і додає впевненості у житті. Любов, яка так потрібна усім нам, щоб жити, щоб творити, щоб бути щасливими, любленими і щоб любити інших. Я думаю, що це ангелики шепочуть мамі на вушко ті слова любові, і вони ж потім будуть нагадувати дитині ці колискові у різні періоди її життя, підтримуючи та передаючи нестримний потік любові далі, у життя!

Лідія Кондратик,

кандидатка соціологічних наук, психологиня, мама семи дітей.



Тихесенький вечір на землю спадає,
І сонце сідає в темнесенький гай.
Ой сонечко ясне, невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Світи ще годину, бо рано ще спати,
Милуй нас, як мати, теплом обгортай!
Ой сонечко ясне, невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!



Без тебе так страшно і темно надворі,
Хоч місяць і зорі освітять наш край.
Ой сонечко ясне, невже ти втомилось,
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Не слухає сонце, за гору сідає
І нам посилає на всю ніч: прощай!
Ой сонечко ясне, невже ти втомилось?
Чи ти розгнівилось? Іще не лягай!

Тихо тихенько
свічечка дня догорає...
Шлю молитви свої щирі Богові в небо безкрає.





Повішу я колисоньку та й на калиноньку,
Буде вітер колисати малу дитиноньку.
Буде вітер колисати, зозуля кувати,
Буде моя дитинонька в колисоньці спати.

Повішу я колисоньку на вербу, на вербу.
Може, вітер поколише, поки я ся верну.
Буде вітер колисати, пташечки співати,
Буде моя дитинонька в колисоньці спати.

Люлі, люлі, люлі, люлі.